

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΩΝ ΣΑΕΝΤΛΕΡ

ΑΧ! και να τον πιάσω τον παλιάνθρωπο! Θα του δώσω ένα ξύλο που θα το θυμάται σ' όλη του τη ζωή και στον άλλον κόσμο!...

Ο μπάρμπα Ζάν, ο φυλάκας του μικρού κοιμητηρίου του 'Ιθρύ, έτρεμε δλόκληρος από τον θυμό του. Και με το δίκηο του! Αυτό που γινότανε τώρα στο νεκροταφείο «του», ήταν κάτι το ανήκουστο, το άπίστευτο!... Δέκα χρόνια δούλευε εκεί ο μπάρμπα Ζάν και όμως ποτέ δεν είχε παρατηρηθή το κακό που γινότανε από εδώ και ένα μήνα: Κάποιος έμπαινε κρυφά στο κοιμητήριο κι' έκλεβε τα λουλούδια από τους τάφους των πλουσιών!... 'Αλλ' αυτό ήταν κακούργημα, ήταν ιεροσυλία!... Δεν είχε βέβαια καλό πράγμα να παίρνης κάτι από τους ζωντανούς. Νά ληστεύης όμως τους νεκρούς, να τους παίρνης τα λίγα λουλούδια που αφήνουν στον τάφο τους οι συγγενείς τους, ε! αυτό ήταν ένα έγκλημα που δεν θα μπορούσε κανείς ούτε να το δικαιολογήσει, ούτε και να το συγχωρήσει!...

Ο μπάρμπα Ζάν ήταν εύσυνειδητος στη δουλειά του. Μόνος, παντέρημος στον κόσμο, χωρίς οικογένεια και φίλους, είχε άφοσιωθή δλόκληρος στην περιποίηση των τάφων. 'Αγαπούσε τους νεκρούς, σαν να ήταν ζωντανοί και γνώριμοί του. 'Η μικρά έκτασις του νεκροταφείου αποτελούσε γι' αυτόν τον κόσμο του, με όλες τις χαρές και τις ήδονές του. 'Από την ημέρα, όμως, που κατάλαβε ότι κάποιος έκλεβε τα λουλούδια από τους τάφους, έχασε την ψυχική γαλήνη του. Είχε όρκειστη να πιάσει τον κλέφτη και να του δώσει ένα καλό μάθημα... Μά του κάκου παραμόνευε μέρα και νύχτα... Φαίνεται ότι ο ιερόσυλος θα κατάλαβε ότι τον παρακολουθούσε ο φυλάκας και φρόντιζε να φυλάγεται — χωρίς και να πάψει να γδύνη τους πλουσιούς τάφους από τ' άνθη που τους πήγαιναν οι συγγενείς και φίλοι!...

Τέλος, ένα απόγευμα, ο μπάρμπα Ζάν απέκάλυψε τον κλέφτη.

Εκεί που έκανε ένα περίπατο ανάμεσα σε μια απόμερη δενδροστοιχία, είδε ένα κουρελοντιμένο κοριτσάκι να σκύβη μπρός σ' ένα μνήμα, με τις πλάτες γυρισμένες προς τον φύλακα και να ξερριζώνει μια μικρή τριανταφυλλιά, που την είχε φυτέψει, με τα ίδια του τα χέρια, πριν από δυο μέρες, ο σύζυγος της νεκρής...

Τα μάτια του μπάρμπα Ζάν πέταξαν σπίθες όργης και χαράς συγχρόνως... Κατώρθωσε, επί τέλους, να συλλάβη τον άορατο κλέφτη... 'Ωστόσο, δεν χύμηξε άμέσως άπάνω του. 'Εκανε την άπλη και λογική σκέψη ότι ίσως κάποιος άλλος να έβαζε το κοριτσάκι αυτό να κλέβη τα λουλούδια. Και ο φύλακας αποφάσισε να παρακολουθήσει την κλέφτρα και να δει ποιά θα πήγαινε την τριανταφυλλιά...

Κρύφτηκε, λοιπόν, πίσω από ένα δέντρο και περίμενε... 'Υστερ' από λίγη ώρα ή μικρούλα πήρε την ξερριζωμένη τριανταφυλλιά, την φορτώθηκε στους ώμους της, έρριξε γύρω της δειλά και φοβισμένα βλέμματα — και όταν βεβαιώθηκε ότι δεν την έβλεπε κανείς, άρχισε να τρέχει προς την αντίθετη διεύθυνσι του κοιμητηρίου...

Ο φύλακας θγήκε από την κρυψώνα του και της πήρε το κατόπι, φροντίζοντας να κάνει όσο το δυνατό λιγώτερο θόρυβο.

* * *

Όταν την πρόφτασε, στην άλλη άκρη του νεκροταφείου, στην τοποθεσία όπου ήταν οι τάφοι των φτωχών, είδε τη μικρούλα γονατισμένη μπρός σ' ένα μνήμα ταπεινό, στολισμένο μ' ένα απλό ξύλινο σταυρό, χωρίς κάγκελλα... 'Ωστόσο, ο τάφος αυτός ήταν σκεπασμένος με τα ώραιότερα λουλούδια που υπήρχαν σ' δλόκληρο το κοιμητήριο!...

Ο φύλακας στάθηκε κατάπληκτος, κυττάζοντας την παιδούλα γονατισμένη, ξαπλωμένη σχεδόν πάνω στον τάφο. Τα

χείλη της ψιθύριζαν άκατανόητα λόγια. Δυνατά άναφυλλητά έκαναν το αδύνατο σωματάκι της να σπαρταρά σαν του ψαριού, ενώ τα δάκρυα κυλούσανε άφθονα πάνω στα ώχρα μάγουλά της...

Σε μια στιγμή, ή μικρή σήκωσε το κεφάλι της και είπε ευδιάκριτα τα γνωστά, τ' άθάνατα λόγια — που άντήχησαν ώστόσο με παράξενη μεγαλοπρέπεια κι' έπισημότητα μέσα στη σιγή του κοιμητηρίου:

«Πάτερ ήμών, ό έν τοίς ούρανοίς...»

'Η παιδούλα, άφου είπε την προσευχή της, πήρε τη μικρή τριανταφυλλιά, που την είχε άκουμπήσει δίπλα της, φίλησε ένα από τα ρόδα της και ύστερα, άνοιγοντας με τα χέρια της ένα μικρό λάκκο πλάι στον τάφο, τη φύτεψε εκεί με προσοχή... 'Η άγκάθια ενός τριαντάφυλλου την είχαν κεντρίσει... Τα λεπτά δαχτυλάκια της κοκκίνισαν από το αίμα. 'Εκείνη, όμως, φαινότανε σαν να μην είχε καταλάβει τίποτα...

Ο μπάρμπα Ζάν έβγαλε, μηχανικά, το πλήκκιό του. Το ξανάβαλε, όμως, στο κεφάλι του με άπότομη και ώργισμένη χειρονομία, σαν να θυμωσε με τον έαυτό του έπειδή τον κυριέψε μια γελοία συγκίνηση... 'Εκανε δύο θήματα μπροστά — και άφησε τη βαρεία παλάμη του να πέση στους τρυφερούς ώμους της παιδούλας.

— Σ' έπιασα, επί τέλους, κλέφτρα!... θρυχήθηκε.

'Η μικρή σήκωσε τρομαγμένη το πρόσωπό της. Τα χείλη της ήταν μελανά και ή μυτίτσα της κατακόκκινη από το κρύο. Τα μεγάλα, όρθάνοιχτα μάτια της μαρτυρούσανε το φόβο που την είχε πιάσει... 'Εκανε να σηκωθεί και να φύγη, να τρέξει, αλλά το βαρύ χέρι του ρύλακος την κράτησε άκίνητη στη θέση της. Τα δόντια της χτυπούσανε δυνατά από την τρομάρα...

Ο μπάρμπα Ζάν είχε μαλακώσει στο μεταξύ. Κατάλαβε και μόνος του ότι ή συμπαθητική αυτή μικρούλα, που τον κύτταζε τώρα με μάτια πλημμυρισμένα άγωνία και άφωνη ίκεσία, δεν μπορούσε να είναι μια κοινή κλέφτρα. Και την ρώτησε, σε τόνο πιο γλυκό, ποιά ήταν και τί ζητούσε εκεί... Μά ή μικρή δεν μπορούσε άκόμη να μιλήσει από την ταραχή της... 'Η σιωπή της έξώργισε τον μπάρμπα Ζάν. Σήκωσε άπειλητικά το χέρι του και φώναξε:

— Μίλα, κακομοίρα μου, είδεμή...

Ο φύλακας δεν άποτελείωσε τη φράσι του, γιατί ή παιδούλα, χωρίς να δοκιμάσει να φύγη, έσκυψε το κεφάλι της και το σκέπασε με το ένα χέρι της, σαν να περίμενε να φάη ξύλο δίχως να διαμαρτυρηθή, με πικρή έγκαρτέρηση.

Ο μπάρμπα Ζάν κατέβασε το χέρι του, κοκκινίζοντας από την ντροπή του, σαν να είχε κάνει μια πολύ κακή πράξι.

Τέλος τα χείλη της μικρούλας σάλεψαν.

'Ηθελε να μιλήσει, μά οι λυγμοί έπνιγαν τη φωνή της. Και, συντριμμένη από την συγκίνηση, ξαναγονάτισε δείχνοντας με το αίματωμένο δαχτυλάκι της τον άνθοστολισμένο τάφο...

Ο μπάρμπα Ζάν δεν κατάλαβαινε άκόμη τίποτα... 'Η σκηνή αυτή τον είχε συγκλονίσει θαθεία. Λησμόνησε την φούρκα που είχε για την μικρή κλέφτρα, την άγκάλιασε, έβαλε το κεφάλι της ν' άκουμπήσει στο στήθος του και της είπε με χαϊδευτική φωνή:

— Μή φοβάσαι, μικρούλα μου, δεν θα σου κάνω κακό... 'Ελα, τώρα, πάψε να κλαίς... Πές μου, γιατί παίρνης τα λουλούδια από τους άλλους τάφους και τα φέρνης εδώ;...

— 'Η μαμά μου άγαπούσε πολύ τα λουλούδια κύριε!... τραύλισε ή μικρή.

Και, παίρνοντας θάρρος, συνέχισε:

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΛΑΒΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

"Εμείνα μόνη στην ταράτσα, άναυδη, σαν μαρμαρωμένη... Μου φαινότανε πως είχα δη ένα γλυκό όνειρο... Δεν τολμούσα νάκόμη νά πιστέψω στ' αυτιά μου... Τη νύχτα κείνη την πέρασα άγρυπνη, κλαίοντας από τη χαρά μου!...

"Ω! πώς θά μπορέσω τώρα νά εξιστορήσω την τραγωδία μου;... Θά ήθελα νάγραφα τις γραμμές αυτές με τό αίμα της καρδιάς μου, με τ' δάκρυά μου... Γιατί ό Άλλάχ νά φανή τόσο σκληρός μαζί μου; Γιατί νά μου άνοιξη την πόρτα του παραδείσου, άφου ήξερε ότι θά μου την έκλεινε σέ λίγο για πάντα;...

"Η χανούμ έφέντη είχε δώσει την συγκατάθεσί της για τό γάμο του γιου της με μένα... Πετούσα στα σύννεφα από τη χαρά μου... Τί κι αν ήμουν κλεισμένη μέσα στο χαρέμι; Μου φαινότανε πως ήμουν έλεύθερο πουλι, πως άγκάλιαζα μ' ένα βλέμμα όλο τον κόσμο, πως δεν ύπηρχε γυναίκα πιό εύτυχη από μένα, τώρα που είχα κερδίσει την καρδιά του Μουράτ...

"Υστερ' από ένα μήνα, θά γινόμουν γυναίκα του...

Μιά νύχτα, όμως, μάς τον έφεραν νεκρό, μαχαιρωμένο!... Γλεντούσε με μερικούς φίλους του, μάλλωσαν για μία άσήμαντη άφορμή — και τον σκότωσαν! Μου σκότωσαν τον Μουράτ μου, τον άφέντη της ζωής μου, τον ήλιο μου και τη χαρά μου!...

Ότ' έγώ δεν ξέρω πόσες μέρες έμείνα μισοπεθαμένη... Μά και όταν συνήρθα, όταν μπόρεσα νά καταλάβω που βρισκόμουν, δεν διέφερα και πολύ από μία νεκρή. "Ημουν άπαρηγόρητη έπειδή έγινε ή κηδεία του άγαπημένου μου, χωρίς νά μπορέσω νά τον φιλήσω για τελευταία φορά... Του κάκου ή Άδιλέ χανούμ, που ήρθε άμέσως από την Άδριανούπολη, μόλις έμαθε τον θάνατο του άδελφού της, προσπαθούσε με τ' αγκάλιασε νά με τ' άγκαλιάσει, νά με τ' άγκαλιάσει, νά με τ' άγκαλιάσει... Κανείς, κανείς δεν μπορούσε νά ρίξη βάλαμο στην πληγμένη μου καρδιά!...

Σήμερα, είμαι μία ταπεινή σκλάβα στο χαρέμι του Σαίτ πασα. Η μέρες μου περνάνε κρύες και μονότονες... Περιμένω από στιγμή σέ στιγμή νά μάθω ότι ό πασας μ' έκανε πεσκέσι σέ κανένα φίλο του... "Ενας ξένος θά με πάρη τότε στην άγκαλιά του και θά είμαι ύποχρεωμένη νά γελάω μαζί του, νά δέχωμαι τ' αγκαλιά του, νά κάνω την εύχαριστημένη... Τί σημασία έχει αν ή καρδιά μου ματώνει άκόμη με την ανάμνησι του Μουράτ;... Ρωτάνε ποτέ τις σκλάβες τί αισθάνονται; Άπό τίνος τό μυαλό νά περάση ή σκέψις ότι ίσως νά έχουν και ή σκλάβες καρδιά;...

ΛΕ.Ι.ΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

— "Η μαμά μου πέθανε, κύριε... Την έβαλαν έδω μεσα... Κι' έγώ της φέρνω λουλούδια, για νά μη νομίση ότι την έχασα, ότι δεν την συλλογίζομαι...

— Καλά, και ό πατέρας σου; ρώτησε ό μπάρμπα Ζάν, θάζοντας όλα τ' δυνατά του για νά συγκρατήση τ' δάκρυά του.

— Δεν ξέρω, δεν ξέρω!... ψιθύρισε. "Εγώ μονάχα τη μαμά μου είχα στον κόσμο... Άφήστε με, κύριε, νά της φέρνω λουλούδια...

Ό φύλακας δεν μπόρεσε νά κρατηθί άλλο.

Σήκωσε την παιδούλα με τ' δυό του χέρια, την έσφιξε στην άγκαλιά του και γέμισε με φιλιά τό αδύνατο προσωπάκι της, κλαίοντας και αυτός μαζί της...

— Μπα! που νά πάρη και νά σηκώση ό διάβολος! φώναξε άξαφνα. Γιατί δεν μου τό έλεγεσ τόσην ώρα πως ή μητέρα σου άγαπούσε τ' αγκάλιασε;... Άπό δώ και μπρός δεν θά κλέβης πειά λουλούδια από τους άλλους τάφους... Θά σου δίνω έγώ απ' τον κήπο μου, όσα θέλεις!...

— Άλήθεια μου λέτε, κύριε; τραύλισε ή παιδούλα.

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά. Και, με τ' μικρά χεράκια της, άγκάλιασε τον μπάρμπα Ζάν από τό λαιμό και άρχισε νά τον φιλάη στ' άξούριστα μάγουλά του...

— Πόσο σ' άγαπώ! είπε τέλος. Τί καλός που είσαι!...

— "Α! μικρή κλέφτρα! ψιθύρισε ό μπάρμπα Ζάν, γελών-

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΙΝΕ ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΡΟΖΑΛΙΝΓ ΡΩΣΣΕΛ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

της, νά πιάση δουλειά ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα της 5ης Λεωφόρου. Τέλος, την πρόσεξε μιά μέρα ό σκηνοθέτης Ουώλτερ Ουώγκερ και της έδωσε ένα μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ.

...Πριν περάση χρόνος, ή Ρόζαλιντ Ρώσσελ ήταν θεντέττα!

Σήμερα, σέ ήλικία είκοσι έπτά έτών, ή θαρραλέα αυτή κοπέλλα είνε πλούσια κι' ένδοξη. Κατώρθωσε νά πραγματοποιήση τό όνειρο της ζωής της. Άπέδειξε ότι τό πείσμα είνε ή μεγαλύτερη δύναμις που έμψυχώνει τον άνθρωπο.

Καθημερινώς λαμβάνει εκατοντάδες έπιστολών από τους θαυμαστάς της. Οί νεαροί Άμερικανοί είνε ξετρελλάμενοι μαζί της. Έκείνο που τους γοητεύει είνε ή τσαχπινιά της και ή πονηρή λάμψι των ματιών της. Ό ιδιαίτερος γραμματεύς της λέει ότι ή θεντέττα δέχεται δεκαοχτώ, κατά μέσον όρον, προτάσεις γάμου κάθε έβδομάδα.

Μά ή Ρόζαλιντ Ρώσσελ δεν φαίνεται διατεθειμένη νά παντρευτή.

Και κάτι περισσότερο, μάλιστα: οί ρεπόρτερς των κινηματογραφικών περιοδικών δεν μπόρεσαν μέχρι σήμερα ν' ανακαλύψουν τό παραμικρό έρωτικό αίσθημα στην ιδιωτική ζωή της Ρόζας! Μά είνε δυνατόν ή χαριτωμένη αυτή κοπέλλα νά μην άγάπησε ποτέ ως τώρα; Πώς;...

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΑΡΛΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

πόρου. Και ύστερ' από λίγο καιρό του έστειλε τον πίνακα με τον έξής πρωτότυπο λογαριασμό:

Δι' έξοδα πενήντα τεσσάρων καινούργιων στολών (τόσα ήσαν τ' ά πρόσωπα που εικονίζονταν στον πίνακα)	Φράγκα	5.400
Δι' αγοράν χρωμάτων	»	12.920.50
Δι' άμοιβήν καλλιτέχνου	»	29.50

Σύνολον Φράγκα 18.350

Ό μεγαλέμπορος φώναξε, διαμαρτυρήθηκε, άλλ' έν τέλει άναγκάστηκε νά πληρώση τον έξωφρενικό αυτόν λογαριασμό!...

Άμίμητος, επίσης, ήταν ό Σαρλέ στις άπαντήσεις του.

Μιά μέρα, κάποιος συνταγματάρχης της Μεγάλης Στρατιάς, παραπονέθηκε στον καλλιτέχνη έπειδή ό Ναπολέων, νεκρός πειά από καιρό, δεν τον είχε κάνει δούκα:

— Και όμως έδωσε αξιώματα σέ όλους τους ήλιθίους που τον περιτριγύριζαν! παρετήρησε.

— Άφου είνε έτσι, άποκρίθηκε ό Σαρλέ, ό Αυτοκράτωρ δεν έκανε καλά που σ' άς λησμόνησε...

Ό Σαρλέ ήταν ταπεινός άπέναντι των ταπεινών και των φτωχών και άκατάδεχτος άπέναντι των πλουσίων. Δεν τους έδινε τό δικαίωμα νά κρίνουν τ' έργα του από καλλιτεχνικής άπόψεως.

— Νομίζω, άγαπητέ μαίτρ, — του έλεγε μιά μέρα ένας νεόπλουτος, — ότι ή λιθογραφίες σας θά κέρδιζαν περισσότερο αν....

— Με συγχωρήτε, τον διέκοψε ό Σαρλέ, ή λιθογραφίες μου δεν κάνουν εμπόριο λαδιών!...

Μιά νύχτα, ένω ό καλλιτέχνης γυρνούσε σπίτι του από μιά φιλική συγκέντρωσι, τον σταμάτησε στή μέση του δρόμου ένας μεθυσμένος, ό όποιος φαινόταν από την περιβολή του ότι ήταν εύπορος. Και ό άγνωστος αυτός αξίωσε από τον καλλιτέχνη νά πάνε μαζί σέ μιά ταβέρνα νά τον κεράση. Ό Σαρλέ τον εύχαρίστησε και άρνήθηκε εύγενικά την προσφορά.

— Έχετε ύποχρέωσι νάρθητε μαζί μου! του είπε τότε ό μεθυσμένος, ριχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στο άπλό, φτωχικό σχεδόν ντύσιμο του ζωγράφου. Σ' άς κά'ω την τιμή νά σ' άς προσκαλέσω, αν και δεν ύπάρχη τίποτε τό κοινόν μεταξύ μας...

— Πράγματι, έγώ δεν είμαι μεθυσμένος! άποκρίθηκε άπαθέστατα ό μέγάλος καλλιτέχνης και τράθηξε τό δρόμο του.

τας ανάμεσα στα δάκρυά του. Τό καλό για σένα ήταν νά μη σέ πιάσω... Τώρα που σ' έπιασα, δεν θά μου γλυτώσης! Θά γίνης κόρη μου!... Και μαζί θάρχόμαστε νά στολίζουμε με λουλούδια τον τάφο της μαμάς σου!...

ΓΚΑΣΤΩΝ ΣΑΕΝΤΛΕΡ